

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2024 r.

sprawy **M.K.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku,

z dnia 9 lutego 2024 r., sygn. akt V Ka 686/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Płocku,

z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 634/20,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego M.K. kosztami postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Płocku wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 634/20, uznał oskarżonego M.K. za winnego tego, że:

1. „w okresie od 31 października 2017 roku do dnia 14 listopada 2017 roku w P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w toku współpracy z E.O. SA z z/s w G. Oddział w P. tj. postępowania przetargowego

nr [...] i przy zawarciu umowy nr [...], w celu użycia za autentyczne, podrobił dokumenty w postaci: umowy nr [...], oferty w przetargu niepublicznym, oświadczeniu dostawcy, protokołów odbioru zadania inwestycyjnego, poprzez nakreślenie podpisów M.K. na pieczętkach firmowych F. z/s w P. przystawianych na dokumentach”,

tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I).

2. „w okresie od nieustalonego dnia miesiąca 2017 roku, a nie później niż do 2 stycznia 2020 roku w P. i N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził w błąd uprawnionych przedstawicieli Hurtowni sp. jawna z/s w S. co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych w imieniu firmy F. z/s w P. umów sprzedaży towarów, podrabiając w celu użycia za autentyczne dokumenty poprzez nakreślenie podpisów M.K. na pieczętkach firmowych przystawianych na dokumentach w postaci faktur VAT, specyfikacjach rozchodu zbiorczego, czym doprowadził Spółkę Jawną - Hurtownię do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 61.313,66 zł”,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III),

3. „w dniu 30 czerwca 2017 roku w W., podrobił w celu użycia za autentyczne dokument w postaci umowy nr [...] zawartej z Administracją Zasobów Komunalnych w W. w imieniu firmy F. z/s w P., w ten sposób, że nakreślił podpis M.K. na pieczętkach firmowych F. z/s w P. przystawionej na tym dokumencie”,

tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI).

Orzeczone kary jednostkowe Sąd I instancji połączył, wymierzając na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku pozbawienia wolności (pkt VII).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, w której zarzucono szczegółowo opisane naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art.

424 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., art. 415 k.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. oraz rażącą niewspółmierność kary, Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 9 lutego 2024 r., sygn. akt V Ka 686/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, zarzucając:

„rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazu przepisów postępowania, tj.:

1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony zawartych w apelacji i pominięcie, że w materiale dowodowym zgromadzono 14 pełnomocnictw/upoważnień, z których nie wszystkie powielają się co do treści i podpisów, a nadto przedmiotem badania przez biegłą z zakresu badań pisma ręcznego były jedynie 2 pełnomocnictwa/upoważnienia, co wskazuje na to, że tylko 1 pełnomocnictwo z dnia 15.01.2017 roku miało nie być podpisane przez M.K., co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że M.K. nie miał upoważnienia do zawierania i realizacji umów z pokrzywdzonymi, co miało istotny wpływ na ocenę stanu świadomości oskarżonego oraz jego zamiaru, a w konsekwencji istotnie wpłynęło na treść rozstrzygnięcia i utrzymanie w mocy wyroku skazującego;
2. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony zawartych w apelacji i pominięcie, że z opinii biegłego z dnia 01.01.2019 roku nr [...] nie wynika, które pełnomocnictwo/upoważnienie z dnia 15.01.2017 było badane, tj. to o treści z k. 200 (k. 561), czy to o treści z k. 199 (i dalej 650, 660, 694, 751, 765), co doprowadziło do uznania, że oddalenie wniosku o uzupełniającą opinię było prawidłowe oraz do błędnego przyjęcia, że M.K. nie miał upoważnienia do zawierania i realizacji umów z pokrzywdzonymi, co miało istotny wpływ na ocenę stanu świadomości oskarżonego oraz jego zamiaru, a w

konsekwencji istotnie wpłynęło na treść rozstrzygnięcia i utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

3. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony zawartych w apelacji i pominięcie, że przy przyjęciu, że przedmiotem badania opinii biegłego z dnia 01.01.2019 nr [...] pełnomocnictwo/upoważnienie z dnia 15.01.2017 było o treści jak z k. 199, 650, 660, 694, 751, 765 to nie przesądza to o tym, że M.K. nie był umocowany przez brata, ponieważ pełnomocnictwo/ upoważnienie z k. 694 różni od tych na k. 199, 650, 660, 751 co do szaty graficznej, czcionki i podpisu, a z treści opinii nie wynika, który z dokumentów był oceniany przez biegłego, co doprowadziło do uznania, że oddalenie wniosku o uzupełniającą opinię było prawidłowe oraz do błędnego przyjęcia, że M.K. nie miał upoważnienia do zawierania realizacji umów z pokrzywdzonymi, co miało istotny wpływ na ocenę stanu świadomości oskarżonego oraz jego zamiaru, a w konsekwencji wpłynęło na treść rozstrzygnięcia i utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

4. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony w zakresie dowolnej oceny opinii biegłych i oddalenia wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w zakresie pełnomocnictwa z dnia 15.01.2017 r. w sytuacji, w której biegła nie badała oryginału pełnomocnictwa (a jedynie kopię bądź kopię z kopii), a nadto w/w pełnomocnictwo zostało dosłane w ramach umowy z AZK bez udziału oskarżonego oraz z adresu mailowego [...], który był użytkowany przez M.K. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, co wyklucza, aby oskarżony sfalszował podpis brata, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia i wpłynęło na utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

5. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i nierozpoznaniu, a także

niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony zawartych w apelacji, m.in. w zakresie dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, także przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, w sytuacji, w której:

1. oskarżony nie fałszował podpisu brata, bowiem podpisywał się swoim nazwiskiem i swoim charakterem pisma;
2. oskarżony nigdy nie podpisał się danymi «M.K.»;
3. materiał dowodowy nie potwierdza, aby oskarżony imitował podpis brata poprzez jego kopiowanie lub odwzorowanie;
4. M.K. udzielił oskarżonemu co najmniej dwóch pełnomocnictw;
5. oskarżony w relacjach z pokrzywdzonymi działał w ramach uprawnień wynikających z w/w pełnomocnictw;
6. skuteczność pełnomocnictwa nie jest uzależniona od ujawnienia jego treści osobom trzecim;
7. oskarżony pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że zawierając i wykonując umowy działał w ramach udzielonych mu upoważnień;
8. z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pieczętka przygotowana oraz używana przez oskarżonego była używana bez wiedzy i zgody M.K.,

co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że M.K. nie miał upoważnienia do zawierania i realizacji umów z pokrzywdzonymi, co miało istotny wpływ na ocenę stanu świadomości oskarżonego i jego zamiaru, a w konsekwencji istotnie wpłynęło na treść rozstrzygnięcia i utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

6. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i nierozpoznaniu wszystkich zarzutów obrony zawartych w apelacji, tj. w zakresie dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, także przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne w sytuacji, w której ani przedstawiciele Hurtownia Sp. j. ani pracownicy pokrzywdzonego nie potwierdzili, że byli wprowadzeni w błąd co do braku zamiaru płatności za nabyty towar, a nadto przed datą czynu należności były chociaż częściowo uregulowane, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia i wpłynęło na utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

7. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony w zakresie błędnego zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Hurtownia Sp. j. kwoty 61.313,66 złotych w sytuacji w której co do w/w kwoty toczyło się (przed Sądem Rejonowym w Płocku pod sygn. V Gnc 2092/18 k. 621) bądź toczy się postępowanie o zapłatę przed Sądem Okręgowym w Łodzi pod sygn. akt XIII Ga 994/19, a nadto zachodzi tożsamość roszczeń w/w postępowaniu, jak i postępowaniu karnym, ponieważ oba postępowania dotyczą płatności za te same towary, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, bowiem skutkowało błędnym zastosowaniem art. 46 §1 k.k. i zobowiązaniem oskarżonego do naprawienia szkody pomimo treści art. 415 §1 k.k.;

8. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 w zw. z art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. z art. 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. polegające na błędnej kontroli odwoławczej i niedostatecznym rozpoznaniu zarzutów obrony w zakresie oddalenia wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków, tj. K.W., A.W. oraz M.G. na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 i 6 k.p.k., w sytuacji w której z uwagi na treść art. 170 § 1a k.p.k. oddalenie wniosków dowodowych było błędne, bowiem przeprowadzenie ww. dowodów zmierzało do wykazania, że oskarżony nie fałszował podpisów brata ani na pełnomocnictwach, ani na upoważnieniach, a nadto do weryfikacji relacji zawodowych braci i stanu świadomości M.K. co do zawieranych w jego imieniu umów oraz obiegu dokumentów w F. w tych faktur kosztorysowych i dochodowych, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia i wpłynęło na utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

9. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K.W., w sytuacji, w której z uwagi na treść art. 170 § 1a k.p.k. oddalenie wniosków dowodowych było błędne, bowiem przeprowadzenie w/w dowodów zmierzało do wykazania, że oskarżony nie fałszował podpisów brata ani na pełnomocnictwach, ani na upoważnieniach, a nadto do weryfikacji relacji

zawodowych braci i stanu świadomości M.K. co do zawieranych w jego imieniu umów oraz obiegu dokumentów, w F. w tych faktur kosztowych i dochodowych, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia i wpłynęło na utrzymanie w mocy wyroku skazującego;

10. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. z art. 452 § 2 pkt 2 i § 3 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S.D., w sytuacji w której oskarżony nie mógł go powołać przed Sądem I Instancji, bowiem nie znał danych w/w świadka, a nadto okoliczności, które mają być udowodnione w/w dowodem mają istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, nadto dowód ten zmierzał do weryfikacji relacji zawodowych braci i stanu świadomości M.K. co do zawieranych w jego imieniu umów oraz obiegu dokumentów w F. w tych faktur kosztowych i dochodowych, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Płocku wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty 1-8, z uwagi na wskazanie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., dotyczą podnoszonej przez skarżącego nieprawidłowej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Płocku. O naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. można twierdzić zasadnie w sytuacji, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie rozpozna danego zarzutu apelacyjnego, a także wówczas, gdy uzasadnienie w

zakresie określonego zarzutu jest wadliwe (zob. np. wyrok SN z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt I KK 394/22).

Jednocześnie należy pamiętać, że kasacja stanowi nadzwyczajny, ściśle sformalizowany środek zaskarżenia a jego rolą jest eliminacja z porządku prawnego orzeczeń zapadłych z rażącym naruszeniem prawa materialnego lub procesowego (art. 523 § 1 k.p.k.). Postępowanie przed Sądem Najwyższym nie stanowi kontynuacji postępowania przed sądami powszechnymi i Sąd ten nie jest tzw. „sądem trzeciej instancji”. W toku postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie jest również uprawniony do weryfikacji prawidłowości ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego kasacją wyroku, a wyłącznie tego, czy jest on obciążony wspomnianymi wyżej, rażącymi naruszeniami prawa. Taka sytuacja nie jest tożsama z tym, że dane orzeczenie nie odpowiada oczekiwaniom strony postępowania (zob. np. postanowienie SN z dnia 5 września 2024 r., sygn. akt II KZ 32/24).

Tymczasem należy podkreślić, że do wszystkich zarzutów apelacyjnych Sąd odwoławczy odniósł się, a argumentacja w zakresie ich niezasadności jest całkowicie wystarczająca i kompletna. W uzasadnieniu (s. 11-26) bardzo szeroko Sąd wyjaśnił, z jakich powodów żaden z zarzutów nie mógł zostać uwzględniony. Należy zgodzić się ze stanowiskiem zawartym w odpowiedzi na kasację, zgodnie z którym przedstawiona w pisemnych motywach rozstrzygnięcia argumentacja Sądu nie pozwala uznać, że były one rozpoznane w sposób pobieżny, czy też ogólnikowy. Już tylko z tego powodu należy uznać zarzuty za nieuzasadnione.

Jednocześnie analiza zarzutów kasacyjnych 1-8 prowadzi do wniosku, że w rzeczywistości skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane w postępowaniu, przedstawiając alternatywną wersję materiału dowodowego, i zmierza do ponownej weryfikacji wyroku Sądu I instancji. W zasadzie w kasacji następuje powielenie zarzutów apelacyjnych, choć – jak już wskazano wyżej – podstawy apelacyjne oraz kasacyjne mają zupełnie inny charakter. Oznacza to, że *a limine* kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wystarczy spostrzec, że w zarzutach 1-8 uzasadnieniem „rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.” powiązanego z innymi przepisami prawa procesowego jest odpowiednio:

1. Fakt podpisania pełnomocnictwa przez M.K.;
2. Kwestia tego, co wynika z opinii biegłego w przedmiocie upoważnień skazanego do zawierania i realizacji umów;
3. Kwestia umocowania skazanego przez M.K.;
4. Kwestia sfalszowania podpisu M.K. przez skazanego;
5. Kwestia upoważnienia do zawierania umów z pokrzywdzonymi;
6. Fakt wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych przez skazanego;
7. Kwestia zobowiązania do naprawienia szkody;
8. Fakt fałszowania podpisu M.K., kwestia relacji pomiędzy skazanym a bratem oraz strona podmiotowa skazanego;

Już samo to wyliczenie świadczy o tym, że w kasacji kwestionowane jest nic innego jak tylko ustalenia faktyczne. Jeśli zaś chodzi o zarzuty 9 i 10, to również są one bezzasadne. Wprawdzie obrońca skazanego twierdzi, że Sąd odwoławczy w sposób niezasadny oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K.W. i S.D., to jednak wypada zauważyć, że podczas rozprawy apelacyjnej Sąd odwoławczy do każdego z tych wniosków odniósł się, a następnie każdy z nich zwięźle uzasadnił, nie uchybiając tym samym jakimkolwiek przepisom procesowym.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[WB]

r.g.